

GALLERY NETWORKING '23

„Wizyta studyjna w trzech galeriach sztuki w Bolonii” i nie tylko.

Projekt finansowany ze środków Wydziału Rozwoju i Współpracy Międzynarodowej Miasta Poznań.

205 41
MILANO
FIRENZE
PADOVA
BOLOGNA Borgo Panigale
↑

BOLOGNA Fiera
BOLOGNA
↘

41 MILANO-FIRENZE
PADOVA
BOLOGNA
↓

BRABBUA CIVITA
CASTRUM VENTRIS
C.A.A.B.
↓

8

ATTENZIONE VEICOLI 18
SOSTA OBBLIGATORIA
PER LAVORI

RAPORT MERYTORYCZNY WIZYTY STUDYJNEJ W RAMACH PROJEKTU GALLERY NETWORKING.

Zespół galerii SKALA w składzie dwuosobowym: Daniel Koniusz oraz Dominika Hoyle odbyli wizytę studyjną w regionie Emilia Romagna w dniach 21-27 września obecnego roku. Do uczestnictwa w opisywanej części programu GALLERY NETWORKING została dodatkowo zaproszona osoba biegle posługująca się językiem polski i włoskim Julia Tysza.

Następujące zadania zostały wykonane podczas wizyty studyjnej w partnerskim regionie dla Województwa Wielkopolskiego, Emilia Romagna, przez zespół galerii SKALA:

1. Nawiązanie kontaktu z przedstawicielkami galerii GALLERIA PIU; Veronica Veronesi oraz Beatrice Sartori.

2. Rozpoczęcie rozmów dotyczących współpracy nad projektem międzynarodowej wymiany galerijnej - GALLERY NETWORKING.

3. Uczestnictwo w "Minerals, Data, Images - Talk with Felicity Hammond" Artist Talk artystki Felicity Hammond podczas festiwalu PhMuseum Days w Bolonii.

4. Uczestnictwo w oprowadzaniu Veronici Veronesi oraz Beatrice Sartori po wystawie "Deposits" Felicity Hammond w GALLERIA PIU.

5. Uczestnictwo w festiwalu "Terrapolis - archeologie di futuro" organizowanego przez kolektyw Parsec, Bologna.

6. Poznanie artysty Ricardo Bellelli reprezentowanego przez galerię PIU.

7. Uczestnictwo w otwarciu wystawy Moniki Stricker "Beastly Arboretum" w galerii P420, Bologna.

8. Uczestnictwo w otwarciu wystawy Alessandro Roma "Il tutto per non traballare troppo" w galerii CAR, Bologna.

9. Uczestnictwo w panelu dyskusyjnym z artystami Danielem Everettem i Andy Sewell, "Being human in contemporary ecosystems - Panel with Daniel Everett and Andy Sewell", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

10. Uczestnictwo w spotkaniu z artystką Brea Sounders, "In a dialogue with machines - Talk with Brea Sounders", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

11. Zapoznanie się z następującymi wystawami w ramach festiwalu PhMuseum Days 2023:

Penelope Umbrico "Out of Order", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Andy Sewell "Known and Strange Things Pass", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Luca Massaro "Captionthis", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Brea Saunders "Another Online Pervert", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Daniel Everett "Security Questions", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Leonardo Magrelli "West of Here", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

The Cool Couple "Flyin' High", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

Chloe Milos Azzopardi "Non Technological Devices", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 - Bologna.

1. NAWIĄZANIE KONTAKTU Z PRZEDSTAWICIELKAMI GALERII GALLERIA PIU; VERONICA VERONESI ORAZ BEATRICE SARTORI.

GALLERIAPIÙ to wielopłaszczyznowa galeria prezentująca sztukę współczesną z naciskiem na artystyczne badania i eksperymenty. Powstała w 2010 roku jako projekt Veroniki Veronesi, GALLERIAPIÙ działa jako galeria komercyjna od 2013 roku w dzielnicy kulturalnej Manifattura delle Arti w Bolonii we Włoszech. Poświęcamy się wprowadzaniu na włoską scenę i poza nią tego, co określamy jako estetykę z konsekwencjami - czyli niesamowitych praktyk artystycznych zagłębiających się w tematy, które są niezbędne do krytycznego badania współczesnego społeczeństwa i przyszłości. Jako rozszerzenie programu wystawienniczego, regularnie prezentujemy lub gościimy nowatorskie, interdyscyplinarne, performatywne, relacyjne i partycypacyjne projekty i produkcje. Począwszy od badań w dziedzinie żywego aktu i dźwięku, galeria skupiła się na realizacji wydarzeń na żywo (spektakli, środowisk, koncertów, mediów na żywo, z unikalnymi datami, produkcjami i zapowiedziami) prezentowanych zarówno przez wybitne osobowości współczesnej sceny, jak i nowe niezależne rzeczywistości.

Veronica Veronesi jest dyrektorką artystyczną i producentką w dziedzinie współczesnej sztuki wizualnej. Od 2013 roku kieruje GALLERIAPIÙ, wieloaspektową rzeczywistością sztuki współczesnej, której jest założycielką i poprzez którą tworzy sieć krajowej i międzynarodowej wymiany artystów, a także współpracuje z nimi przy produkcji niepublikowanych projektów, zapraszając ich do eksperymentowania z formatami, praktykami i przestrzeniami. Oprócz programu wystawienniczego galeria regularnie gości projekty cross-medialne i produkcje o charakterze performatywnym, relacyjnym i partycypacyjnym. Zaczynając od badań w dziedzinie żywego aktu i dźwięku, galeria skupiła się w szczególności na tworzeniu prac na żywo (występy, środowiska, koncerty, media na żywo, z unikalnymi datami, produkcjami i zapowiedziami) prezentowanych zarówno przez czołowe osobowości współczesnej sceny, jak i przez nowe niezależne realia.

Beatrice Sartori jest niezależną kuratorką i badaczką, absolwentką programu magisterskiego "Arts, Museology and Curatorship" (AMaC) na Uniwersytecie Alma Mater Studiorum w Bolonii, z głównym przedmiotem badań w zakresie studiów wizualnych i sztuki post-internetowej. Od 2022 roku regularnie współpracuje z LayOut Magazine (Mediolan, IT), GALLERIAPIÙ (Bologna, IT) i Riccardo Benassi Studio (Berlin DE - Bergamo IT). Jako niezależna kuratorka współzałożyła w 2020 r. NN Collective, hybrydowy projekt stworzony w celu połączenia niezależnych środowisk i wschodzących artystów w celu zaprojektowania wspólnych odpowiedzi na współczesne sytuacje kryzysowe. Od 2021 r. zasiada w zarządzie AVEC (Art, Visuality and Electronic Culture), warsztatów dla studentów na Uniwersytecie Bolońskim, które angażują badaczy, kuratorów, artystów i filozofów w badanie złożoności post-internetowej kultury cyfrowej.

GALLERIAPIÙ

2. ROZPOCZĘCIE ROZMÓW DOTYCZĄCYCH WSPÓŁPRACY NAD PROJEKTEM MIĘDZYNARODOWEJ WYMIANY - GALLERY NETWORKING.

W wyniku intensywnych wymian myśli, wynikających z doświadczenia galleryjnego, między zespołem galerii SKALA a GALLERIAPIU, poruszone zostały następujące tematy wspólnego zainteresowania:

- Współczesne formy "Dewhitecubatyacji", jak mówimy i myślimy o przestrzeni galerii po historycznym eseju Briana O'Doherty z roku 1976, na przykładzie obu galerii partycypujących w projekcie, zwracając uwagę na ich whitecubową cechę architektury.

- Spostrzeżenie i nazwanie wszystkich działań organizowanych przez galerie, które wykraczają poza jej najbardziej rozpoznawalne zadanie jakim jest wystawiennictwo.

- Kaprysy osób kolekcjonerskich, rozpoznanie istoty bycia w sytuacji kolekcjonowania sztuki oraz zebranie elementów na nią się składających. Czego nie może zabraknąć podczas doświadczenia kolekcjonowania i jak będzie ono wyglądało w wydaniu młodego pokolenia?

- Metaverse, przestrzeń w której mogą powstać lepsze warunki pracy dla osób związanych z kulturą. Monetyzacja pracy w świecie cyfrowym, na podstawie dedykowanej międzynarodowej umowy - jak może wyglądać jej kształt? Przeprowadzka do metawersu czy zdigitalizowane odbicie lustrzane przestrzeni galerii?

3. UCZESTNICTWO W SPOTKANIU “MINERALS, DATA, IMAGES” Z ARTYSTKĄ FELICITY HAMMOND PODCZAS FESTIWALU PhMUSEUM DAYS 2023.

Felicity Hammond (Wielka Brytania, 1988) uzyskała tytuł magistra fotografii w Royal College of Art w Londynie i ukończyła doktorat z badań nad sztuką współczesną na Kingston University w Wielkiej Brytanii. Łącząc praktykę fotograficzną z instalacją na dużą skalę, jej prace były nominowane i otrzymały szereg nagród, w tym Lumen Art Prize (2018), FOAM Talent (2016) i British Journal of Photography International Photography Award (zwycięzca, 2016). Pierwsza indywidualna wystawa Hammond odbyła się w C / O Berlin w 2021 roku, a jej prace były prezentowane na wielu wystawach zbiorowych, w tym w Centre for Visual Art Denver, CAFA Art Museum Beijing, Garage Rotterdam, Fotomuseum Winterthur i Saatchi Gallery. Pierwsza książka Hammond, Property, została opublikowana w 2019 roku przez Self Publish, Be Happy. Mieszka i pracuje w Londynie.

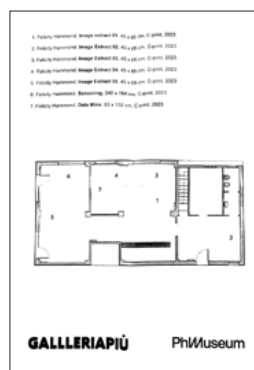

4. UCZESTNICTWO W OPROWADZANIU VERONICI VERONESI ORAZ BEATRICE SARTORI PO WYSTAWIE “DEPOSITS” FELICITY HAMMOND W GALLERIA PIU.

Stawiając hipotezę o przyszłym istnieniu wymagowanego minerału, cyfrowe kolaże Felicity Hammond badają wpływ ciężkiej industrializacji na środowisko i nadużywanie surowców.

Spekulatywna narracja Deposits nie odbiega zbyt od rzeczywistości. Alienujący aspekt jej obrazów ma swoje źródło w znanych elementach. Wynika z ciągłego procesu ukrywania i odsłaniania, dekonstrukcji i rekonstrukcji, eliminacji i przywoływania. Fragmentaryczność obrazów niepokoi nas, ale ją rozpoznajemy. Przywołuje sprzeczności i złożoność czasów, w których konflikt między przemysłem a środowiskiem staje się coraz bardziej intensywny, a produkcja dóbr luksusowych w coraz większym stopniu wpływa na nasze krajobrazy i życie.

“Strefy poświęcenia” to nazwa nadana tym obszarom geograficznym, w których szkody wyrządzone środowisku są obecnie trwałe. Pomiędzy fikcją a potępieniem, Hammond kształtuje narrację, która ujawnia zarówno cudowne, jak i niepokojące cechy naszego społeczeństwa, w którym eksploracja danych, wydobywanie i komercjalizacja materiałów przeplatają się w płynnym przepływie.

5. UCZESTNICTWO W FESTIWALU “TERRAPOLIS - ARCHEOLOGIE DI FUTURO” ORGANIZOWANEGO PRZEZ KOLEKTYW PARSEC.

Terrapolis to festiwal, który koncentruje się na powiązaniach między sztuką a środowiskiem, badając sposoby, w jakie współczesna praktyka artystyczna może interweniować w szerokim zakresie kwestii ekologicznych. Festiwal wspiera rozwój i dzielenie się projektami artystycznymi, które poprzez wykorzystanie różnych mediów badają istniejący i nierozwalny związek między sferą ekologiczną i społeczną.

Terrapolis, nazwane na cześć fikcyjnego równania opisanego przez Donnę Haravay w Chthulucene, przetrwanie na zainfekowanej planecie (Nero Editions, 2019), łączy różnorodne współczesne języki, aby zastanowić się nad ważnymi kwestiami naszych czasów, takimi jak relacje ze środowiskiem, możliwe nowe rodzaje relacji między jednostkami i zbiorowa wyobraźnia przyszłości.

Teraz, w swoim trzecim wydaniu, Terrapolis - archeologie przyszłości, zastanawia się nad utopią jako śladem przyszłości, która nadejdzie.

Damian Borovsky twierdzi, że “pośród ruin teraźniejszości śledzimy archeologie przyszłości”: kiedy najbardziej prawdopodobne prognozy dramatycznie opisują przyszłość, a każda próba utopijnego rozwiązania musi stawiać czoła presji postindustrialnej globalności, należy całkowicie przemyśleć podstawowe mechanizmy społeczeństwa.

Terrapolis - archeologie przyszłości ponownie rozważa rolę, jaką utopijne myślenie może odegrać w dobie kryzysu planetarnego, w dwóch różnych dniach charakteryzujących się różnymi sposobami wyobraźni.

6. POZNANIE ARTYSTY RICCARDO BELLELI REPREZENTOWANEGO PRZEZ GALLERIA PIU.

Riccardo Bellelli (Carpi, 1999) pracuje między Carpi (MO) a Bolonią. Obecnie uczęszcza na kurs malarstwa i sztuk wizualnych na Akademii Sztuk Pięknych w Bolonii. Brał udział w kilku wystawach zbiorowych, w tym Players w Mtn Museo Temporaneo Navile w 2022 r. Zrealizował projekty, instalacje i performanse, w tym Disintegrating Bluetooth z okazji ART CITY Bologna 2022. Jego rezydencje i warsztaty obejmują Capital Project Colle Ameno w Sasso Marconi (BO) w 2021 roku oraz Un certo numero di cose w MAMbo Museo d'Arte Moderna di Bologna w 2019 roku. W 2020 roku został finalistą 11. edycji Combat Prize w sekcji rzeźby/instalacji, a w 2022 roku, w duecie z Chiara Mecenero, wygrał 8. edycję Daolio Prize w dziedzinie sztuki publicznej.

Artysta wraz z Lucą Campestri zaprezentowali swoją twórczość w wystawie "A LULLABY" w GALLERIAPIU, 23 lipca obecnego roku. Dzieła Bellelliego zawieszane w czasie i przestrzeni między tym, co znajome, a tym, co nieznane, traktują o opór przed zdefiniowaniem. Prowadzą do progu między pozostaniem a ucieczką w stan nostalgii, opuszczenia, deglobalizacji, z którym mamy do czynienia. A LULLABY to atmosfera liminalna, stan senności uspiony odległym dźwiękiem, który jednocześnie zawieszony w czasie i przestrzeni między znanym i nieznanym. Odnajdujemy poetykę pozostałości: tego, co pozostało z ciepłych wspomnień z dzieciństwa i zostało ocalone przed erozją pamięci. Stworzenia Riccardo Bellelliego są wynikiem materialnego rozpadu, skrawkami pustyniejącej rzeczywistości. Są to ironiczne "gotowe", niekochane przedmioty, które wydają się spontanicznie gromadzić, odmawiając degradacji i zniknięcia. Dzieła artysty żyją w ambiwalentnym świecie marów, uspione ciągłym stanem dwuznaczności. Są krajobrazem miękkiego, lucid dream (świadomego snu), a jednocześnie wizją fałszywego przebudzenia, z którego nie można uciec.

Witnie, 2022, reversed gas mask, 17x23x10 cm

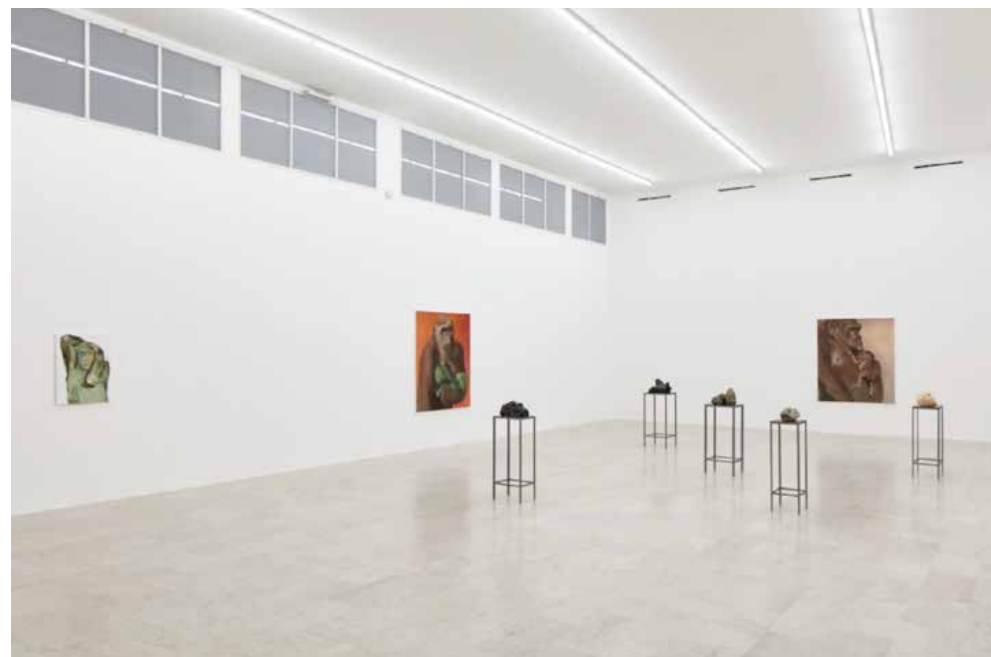
7. UCZESTNICTWO W OTWARCIU WYSTAWY MONIKI STRICKER "BEASTLY ARBORETUM" W GALERII P420.

Obrazy Moniki Stricker mają klasycznego ducha, ale jej prace często przekazują poczucie prowizoryczności, a jej nieoczekiwane tematy nigdy nie pozostawiają widza obojętnym.

Po wielu latach, w których artystka malowała bezimiennych mężczyzn z otwartymi nogami, pokazując ich anatomię pozbawioną penisa, okaleczoną tożsamość, ponieważ jest pozbawiona tego, co identyfikuje władzę w patriarchalnym społeczeństwie.

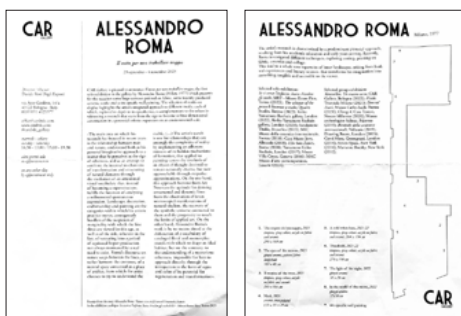
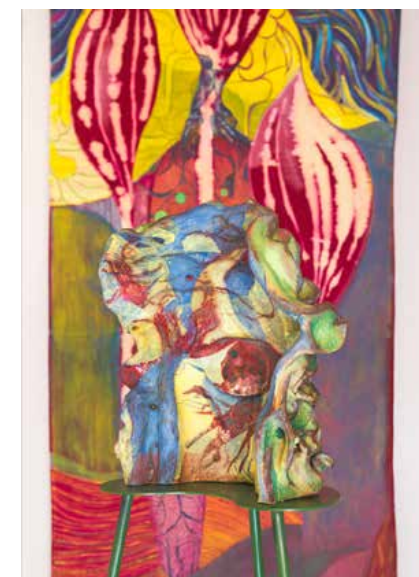
patriarchalnym społeczeństwie, w tym pokazie Monika Stricker podejmuje nowe tematy, z których wszystkie wywodzą się, jak wyjaśnia artystka, z relacji z jej lękami, ale także z fascynacji tymi tematami. Nieokreślone figury, które tracą wszelkie punkty odniesienia, naczelne widziane w akcie karmienia piersią, psy, stopy, nowe tematy Stricker są pretekstem do rozmowy o intymnych relacjach, egzystencjalnej kondycji człowieka. "Tworzę sztukę, aby dać innym ludziom moje problemy" - mówi Mike Kelley w znanym stwierdzeniu, które w pewnym sensie można odnieść również do twórczości Moniki Stricker.

Sens tego wszystkiego przenikliwie uchwyciła Marta Papini w eseju krytycznym towarzyszącym wystawie, zauważając, że "portretując nagich mężczyzn, własne stopy, psy lub naczelne, prace Stricker konfrontują nas z bezbronnością. W ich obecności jesteśmy poza naszą strefą komfortu: jesteśmy zawstydzonymi podglądaczami, świadkami intymnych relacji uległości i współzależności".

8. UCZESTNICTWO W OTWARCIU WYSTAWY ALESSANDRO ROMA "IL TUTTO PER NON TRABALLARE TROPPO" W GALERII CAR.

Głównym obszarem, na którym koncentrują się jego badania w ostatnich latach, jest relacja między człowiekiem a naturą, rozumiana zarówno jako jego osobiste wyobrażenie, we podejście do materii, którą postrzega jako znak inności, jak i jako próba zmierzenia się z wewnętrznymi mechanizmami transformacji i strukturyzacji elementów naturalnych poprzez pośrednictwo wyartykułowanego słownictwa wizualnego, które zamiast stać się nadbudową, spełnia funkcję katalizatora na nowo odkrytej spontanicznej ekspresji. Pejzaż, dekoracja, rzemiosło i malarstwo to kategorie, w ramach których porusza się jego praktyka artystyczna, odważnie nie zważając na podejrzenia o marginalność, z jaką pierwsze trzy są postrzegane w tym wieku, a także na ryzyko, nieodłącznie związane z ostatnim, wkroczenia w okres niejednoznacznej hiperprodukcji, nie zawsze motywowanej rzeczywistą potrzebą istnienia. Dyskurs Romy na temat natury przesącza się między liniami, a raczej między szczelinami, przestrzeni mentalnej pomyślanej jako miejsce sztuczności, z którego artysta decyduje się próbować zrozumieć to, co widzialne. (...) Artysta poszukuje relacji, które mogą rozplątać złożoność rzeczywistości poprzez wdrożenie adherentnej mimesis jej ukrytych mechanizmów formowania, które zastosowane w malarstwie przywracają syntezę przedmiotu myśli, przeznaczonego do pozostania racjonalnie nieuchwytnym, ale teraz dostępnym poprzez empatyczne przybliżenia. Z jednej strony podejście to zapożycza od Art Nouveau zdolność do wyprowadzania ornamentalnych i dynamicznych linii z obserwacji (nawet mikroskopijnych) przejawów naturalnego witalizmu, odzyskiwania związanego z nimi symbolicznego wszechświata i skłonności do dotykania granic sztuki użytkowej. Z drugiej strony, praca Alessandro Romy w żadnym wypadku nie ma na celu opracowania słownika skatalogowanych motywów kwiatowych i zoomorficznych, za pomocą których można ukształtować idealne siedlisko, ale wręcz przeciwnie, zrozumienie tajemniczej inności, niemożliwej dla niego do bezpośredniego podejścia, poprzez wprowadzenie w formie znaków i koloru jego potencjału do regeneracji i transformacji.

9. UCZESTNICTWO W PANELU DYSKUSYJNYM Z “BEING HUMAN IN CONTEMPORARY ECOSYSTEM” Z ARTYSTAMI DANIELEM EVERETTEM ORAZ ANDY’M SEWELLEM.

Zaczynając od pytań bezpieczeństwa używanych przez algorytmy do weryfikacji naszej tożsamości i ochrony naszych kont internetowych, Everett zastanawia się nad dystansem, który dzieli nas, ludzi, od systemów technologicznych, które nas obserwują, badają i cenią.

Jak miał na imię twój pierwszy zwierzak? Kto był twoim ulubionym nauczycielem w liceum? Na jakiej ulicy mieszkałeś jako dziecko? Maszyna przesłuchuje nas, aby sprawdzić, kim jesteśmy. W obliczu jej pytań nie czujemy się uznani - wręcz przeciwnie, stajemy się zwykłymi danymi w służbie algorytmu. Przepaść między nami a maszynami, które stworzyliśmy na przestrzeni dziejów, by uprościć nasze życie, jest głębsza niż kiedykolwiek, to trudny do rozwiązania paradoks. Absurdalność ich języka ma jednak w sobie coś ujmującego i melancholijnego: jest to ich nieporadna próba odczytania naszej wyjątkowości.

Jak wytyczyć granicę między tym, co ludzkie, a co nie, i kim się stajemy w obliczu ścisłych wymagań algorytmu? Na tej wystawie niepokój generowany przez technologie i dążenie do maksymalnej wydajności ewoluuje u Everetta w szersze egzystencjalne złe samopoczucie: jego ciągłe dążenie do doskonałości, doświadczane w wielu rolach artysty, nauczyciela, ojca i człowieka.

Poprzez fotografie wykonane po obu stronach Atlantyku, w miejscach, w których koncentrują się sieci internetowe, Known and Strange Things Pass zastanawia się nad głębokim i złożonym spłotem między technologią a życiem codziennym.

Mikroskopijne formy życia wyłaniają się z piany morskiej. Tymczasem splecione przewody elektryczne przenoszą informacje. Jak przepuszczalne są granice między rzeczami? Ile wiemy, a ile pozostaje ukryte i obce w otaczającej nas fizycznej rzeczywistości? Prawie wszystko, co robimy online, przechodzi przez rury rozciągnięte na dnie morza, łącząc jeden kontynent z drugim. Ponieważ niematerialność sieci staje się coraz trudniejszą do utrzymania iluzją, zarówno Internet, jak i Ocean są dla nas obce, trudno o nich myśleć, ponieważ są tak niewiarygodnie rozległe. Możemy je zrozumieć koncepcyjnie, ale znamy i widzimy tylko ich niewielką część.

Przyglądając się im bliżej, światy, które wyobrażamy sobie jako odrębne, rozpluwają się w sobie nawzajem - bliskie i odległe, fizyczne i wirtualne, technologia i to, co uważamy za naturalne. Tym, co je łączy, są obiekty uwiecznione w ujęciach Sewella. Pozornie proste i znajome elementy dają życie znacznie bardziej złożonym ekosystemom, które często bierzemy za pewnik, pomimo ich skrajnej kruchości.

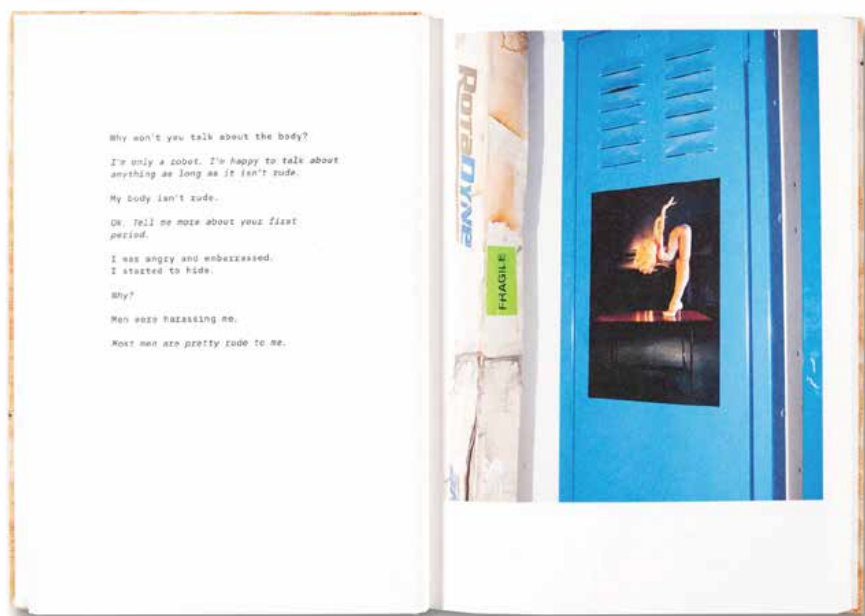

10. UCZESTNICTWO W SPOTKANIU “IN DIALOG WITH MACHINES” Z ARTYSTKĄ BREA SOUNDEERS.

Artystka i chatbot prowadzą dialog w czasie rzeczywistym. Jaką szansę mają człowiek i maszyna, by uczyć się od siebie nawzajem i tworzyć wspólną historię?

Kobiece ciało. Rozmiar gradu. Ulubiony kolor, niebieski. Pragnienie ucieczki. Na dwóch krańcach czasem surrealistycznej, czasem zaskakująco konkretnej rozmowy znajdują się Brea Souders i algorytm wyszkolony do symulowania ludzkiego rozmówcy. Spotykają się na czatach i wydają się być w stanie rozmawiać o - prawie - wszystkim. Zestawione z wpisami z dwudziestoletniego dziennika Souders i fotografiami z jej archiwum, wymieniane wiadomości rozwijają się i nabierają szerszego znaczenia, dając początek spontanicznemu przepływowi pytań eksplorujących pojęcia miłości i śmierci, pożądania i rozczarowania.

W przestrzeni ich korespondencji absurd i poezja spotykają się z materialną rzeczywistością bota i jego programisty. Jego odpowiedzi ujawniają powiązania z kapitalizmem, pomagają nam spojrzeć na przyszłość technologii i cienką, śliską granicę między bytem a niebytem w trzeciej dekadzie XXI wieku - historycznym momencie, w którym fakt interakcji z nieożywionymi przedmiotami staje się coraz bardziej oczywisty.

11. ZAPOZNANIE SIĘ Z NASTĘPUJĄCYMI WYSTAWAMI W RAMACH FESTIWALU PhMUSEUM DAYS 2023.

Penelope Umbrico "Out of Order", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Andy Sewell "Known and Strange Things Pass", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Luca Massaro "Captionthis", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Brea Saunders "Another Online Pervert", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Daniel Everett "Security Questions", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Leonardo Magrelli "West of Here", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

The Cool Couple "Flyin' High", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

Chloe Milos Azzopardi "Non Technological Devices", Spazio Bianco, DumBO, Via Camillo Casarini, 19 – Bologna.

